

SARAH J. MAAS

KRÁLOVSTVO
ŽE
POPOLA

POKRAČOVANIE BESTSELLEROVEJ SÉRIE
TRÓN & SKLA

KRÁLOVSTVO
&
POPOLA

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

séria *Trón zo skla*
TRÓN ZO SKLA
KORUNA Z TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA
KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH
BÚRKA V IMPÉRIU
VEŽA NA ÚSVITE
KRÁLOVSTVO Z POPOLA

Novely k sérii Trón zo skla
VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV
VRAHYŇA V PÚŠTI
VRAHYŇA V PODSVETÍ
VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMALOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

séria *Na dvore z trňov a ruží*
NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ
NA DVORE Z HMLY A BESU
NA DVORE Z KRÍDEL A ZMARU
NA DVORE Z HVIEZD A MRAZU (novela)

SARAH J. MAAS

KRÁLOVSTVO
Z
POPOLA

sloart

© Sarah J. Maas 2018
This translation of Sarah J. Maas – Throne of Glass Series,
Book 7: Kingdom of Ash is published by
Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., by arrangement
with Bloomsbury Publishing Inc.
Translation © Milica Nováková 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4038-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas – Throne of Glass Series, Book 7: Kingdom of Ash,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury YA, New York 2018,
preložila Milica Nováková.
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2020.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

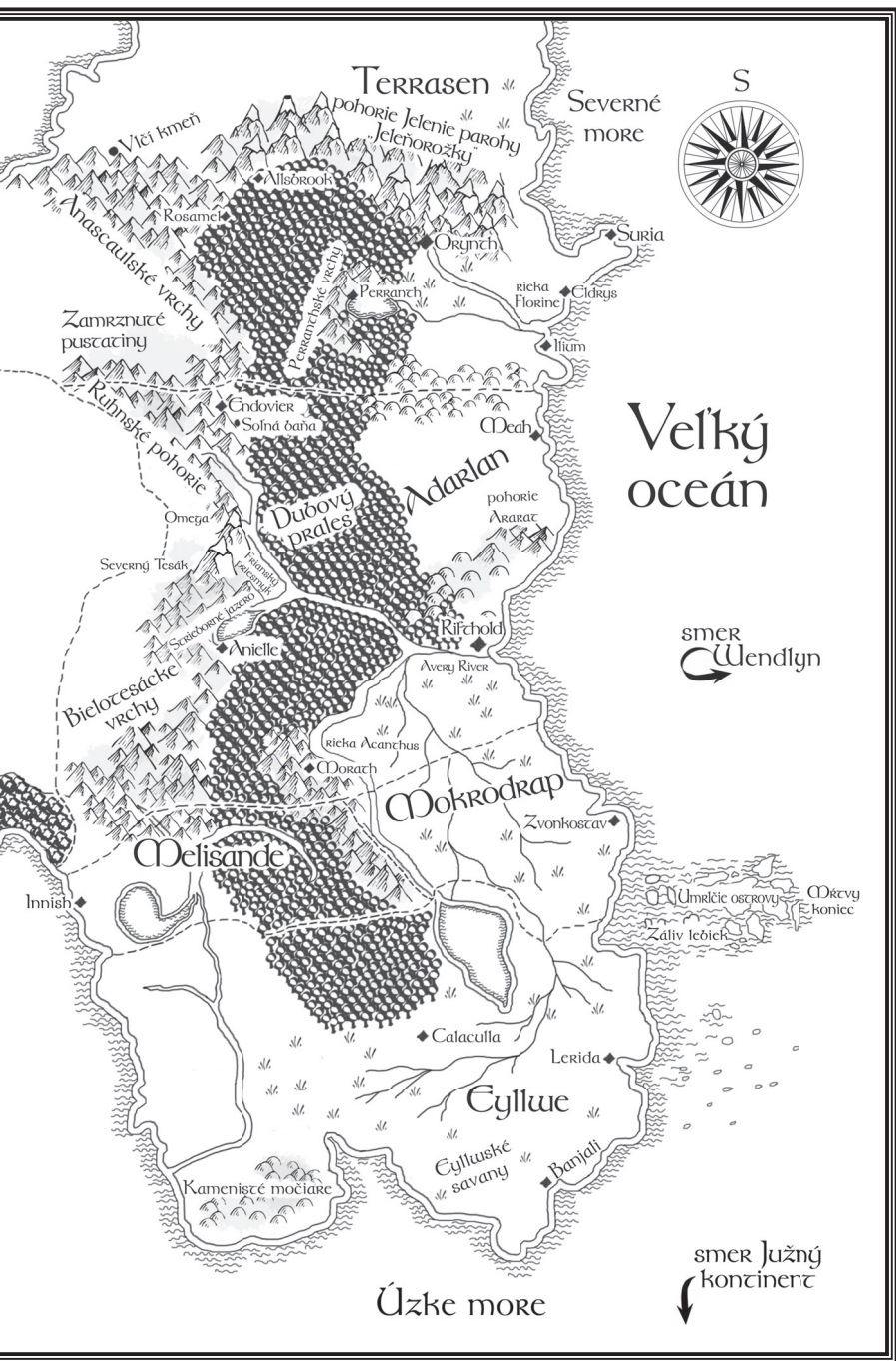
www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním
pre konečných predajcov.

*Pre mojich rodičov, ktorí ma naučili veriť,
že dievčatá môžu zachrániť svet.*

Erilea

TERRASEN

Severné more

Veľký oceán

smer Wendlyn

smer Južný kontinent

Úzke more

pohorie Jelenie parohy
pohorie Jelenorožky

Adarlan

Mokrodrap

Melisande

Eyllue

Zamrznuté pustatiny

Dúbový prales

Bielosácke vrchy

pohorie Ararat

Kamenisté močiare

Eylluské savany

Anascaulské vrchy

Rubínske pohorie

Severný Tesak

Scaletovské ložiská

Innish

Vieť kmeň

Rosamch

Alisórook

Orjynch

Suria

rieka Florine

Cldrgys

Ilicum

CDech

Rifchold

Avery River

rieka Acanchus

C Dorach

Cendovier

Solná baňa

Omega

Hranasch

Scaletovské ložiská

CÚmrlie ostrovy

CÚkonie

Zaliv lebičiek

Lerida

Banyali

Zvonkosťav

VÝSLOVNOST'

MENÁ:

Aelin Ashryver Galathynius [ejlin ašrivr galafinius]	Kadja [kejdža]
Aedion Ashryver [ejdijn ašrivr]	Kashin [kešin]
Arghun [argún]	Sartaq [sertek]
Celaena Sardothien [selejna sardotien]	Shen [šen]
Chaol Westfall [kejol westfól]	Archer Finn [árčr fin]
Dorian Havilliard [dórien heviljárd]	Nesryn Faliq [nezrin felík]
Duva [duva]	Nousha [núša]
Falkan [felkn]	Rowan Whitethorn [roven vaitórn]
Hafiza [hafiza]	Yeran [jeran]
Hashima [hašima]	Yrene Towers [ajrín tavrš]

MIESTA:

Antica [antika]	Adarlan [adarlen]
Eyllwe [ílvej]	Orynth [orint]
Terrasen [terasen]	Anielle [enniel]

Princ

Hnal sa za ňou od chvíle, keď mu ju vzali.

Za svojou družkou.

Takmer si nepamätal vlastné meno. Spomenul si naň len preto, že ho ním oslovovali jeho traja spoločníci, zatiaľ čo ju hľadali na rozbitých temných moriach, v pravekých driemajúcich pralesoch, v búrkami bičovaných horách pochovaných pod snehom.

Zastavil sa len na nevyhnutný čas na to, aby sa nasýtil a doprial svojim spoločníkom pár hodín spánku. Ak by neboli s ním, odletel by preč, rýchlo a ďaleko.

Ale skôr než sa to skončí, bude potrebovať silu ich mečov a mágie, bude potrebovať ich prefíkanosť a múdrosť.

Skôr než sa postaví temnej kráľovnej, ktorá vtrhla do jeho najintímnejšieho vnútra a ukradla mu družku dávno predtým, ako ju zavrela do železnej truhly. A keď s ňou skončí, vyzve na súboj samotných bezcitných bohov, rozhodnutých za každú cenu zničiť všetko, čo z jeho družky zostane.

A tak zostal so svojimi spoločníkmi. Plynuli dni. Potom týždne.

Potom mesiace.

Stále hľadal. Stále sa za ňou hnal po všetkých zaprášených a zabudnutých cestách.

Niekedy hovoril cez puto medzi nimi, púšťal k nej svoju dušu po vetre tam, kde ju držali v zajatí, v hrobke.

Nájdem ťa.

Princezná

Železo ju dusilo. Dusilo jej oheň v žilách tak účinne, akoby ho poliali vodou.

Dokonca počula tiecť vodu, aj v tej železnej škatuli, aj v maske a reťaziach, ktoré ju krásľili ako hodvábné stuhy. Rev, nekonečný šum vody po kameňoch. Ten zvuk vyplňal ticho medzi jej výkrikmi.

Prúžok zeme uprostred rieky zahalenej hmlami, len o málo viac ako hladká kamenná doska medzi kaskádami a vodopádmi. Tam ju dali. Odložili. V kamennom chráme postavenom pre nejakého boha.

Akoby ráтали s tým, že sa na ňu zabudne. Bolo to lepšie ako druhá možnosť: že si ju zapamätajú pre jej totálne zlyhanie. Aj to len v prípade, že by tu zostal niekto, kto by sa na ňu pamätal. V prípade, že by tu vôbec niekto zostal.

To nedopustí. Nezlyhá.

Nepovie im, čo sa chcú dozvedieť.

A bolo jedno, koľkokrát hukot vody prehlúšia jej výkriky. Bolo jedno, koľkokrát praskot jej kostí splynie s revom vodopádov.

Snažila sa počítať dni.

No nevedela, ako dlho ju nechali v tej železnej truhle. Ako dlho ju nútili spať, ukolísanú do nevedomia sladkým dymom, ktorý vpúšťali dnu cestou sem. Na tento ostrov, do tohto chrámu bolesti.

Nevedela, aké dlhé sú prestávky medzi jej krikom a prebudením sa. Medzi tým, ako bolesť ustala a začala znovu.

Dni, mesiace, roky – zlievali sa jej dokopy, tak ako sa jej krv často liala po kamennej dlážke a do samotnej rieky.

Princezná, ktorá mala žiť tisíc rokov. Dlhšie.

Kedysi to bol jej dar. Teraz to bolo jej prekliatie.

Ďalšie prekliatie, ktoré musela niesť, také ťažké ako kliatba uvalená na ňu dávno pred narodením. Obetovať samu seba, aby napravila dávne zlo. Splatiť dlh za niekoho iného, dlh bohom, ktorí našli ich svet, zostali v ňom uväznení a potom mu vládli.

Necítila teplú ruku bohyně, ktorá jej požehnala a aj ju zatratila tou strašnou mocou. Rozmýšľala, či bohyni svetla a plameňa záleží na tom, že ona teraz leží uväznená v železnej truhle – alebo či nesmrteľníčka už presunula svoju pozornosť na niekoho iného. Na kráľa, ktorý by sa za ňu ponúkol a obetoval by svoj život, aby zachránil svet.

Bohom bolo jedno, kto splatí dlh. Takže vedela, že po ňu neprídu, aby ju zachránili. Ani sa neobťažovala modliť sa k nim.

Stále si hovorila ten príbeh, stále si predstavovala, že rieka jej ho spieva. A že jej ho spieva temnota prebývajúca v zapečatenej truhle.

Kde bolo tam bolo, v krajine, ktorá je už dávno spálená na popol, žila mladá princezná, a tá milovala svoje kráľovstvo...

A bude sa plaviť dole, hlboko do temnoty, do plamenného mora. Tak hlboko, že keď zapraskal bič, keď sa trieštila kosť, niekedy to ani necítila.

Väčšinou však áno.

Počas tých nekonečných hodín uprene hľadela na svojho spoločníka.

Nie na kráľovninho poľovníka, ktorý dokázal vyvolať bolesť, ako keď hudobník vyvoláva hudbu z hudobného nástroja. Ale na obrovského bieleho vlka spútaného neviditeľnými reťazami, ktorými ho donútila to sledovať.

V niektoré dni sa nedokázala na vlka pozrieť. Vtedy, keď bola len o kúsok, o taký malý kúsok od toho, aby sa zlomila. A iba jej príbeh ju od toho udržal.

Kde bolo tam bolo, v krajine, ktorá je už dávno spálená na popol, žila mladá princezná, a tá milovala svoje kráľovstvo...

Slová, ktoré kedysi povedala princovi. Kedysi – veľmi dávno.

Princovi ľadu a vetra. Princovi, ktorý patril jej a ktorému patrila ona. Dlhو predtým, ako si uvedomili puto medzi svojimi dušami.

To oni mali za úlohu chrániť kedysi prekvitajúce, dnes upadnuté kráľovstvo.

Princovi, ktorého vôňa bola pobožkaná borovicami a snehom, vôňou kráľovstva, čo milovala celým svojím ohnivým srdcom.

Dokonca aj keď temná kráľovná osobne dohliadala na poľovníkovo počínanie, princezná myslela naňho. Držala sa tej spomienky, akoby to bola skala v rozbúrenej rieke.

Temná kráľovná sa s úsmevom pavúka snažila použiť to proti nej. V obsidiánových pavučinách, ktoré splietala, v ilúziách a snoch, čo tkala vo vypätých chvíľach každého bodu zlomu, sa kráľovná snažila otočiť spomienkou naňho ako kľúčom do jej mysle.

Zlievalo sa jej to. Klamstvá a pravdy a spomienky. Spánok a temnota v železnej truhle. Dni, keď bola priviazaná ku kamennému oltáru v strede miestnosti alebo visela na háku zo stropu, alebo natiahnutá v reťaziach medzi stenami. Všetko sa jej začínalo vpíjať do seba ako atrament vo vode.

A tak si rozprávala ten príbeh. Temnota a plameň hlboko v nej jej ho šepkali a ona im ho spievala späť. Zamknutá v tej truhle, schovaná na ostrove v srdci rieky, opakovala si príbeh znovu a znovu, nechala ich, aby jej na telo zosielali nekonečnú bolesť.

Kde bolo tam bolo, v krajine, ktorá je už dávno spálená na popol, žila mladá princezná, a tá milovala svoje kráľovstvo..

PRVÁ ČASŤ

ARMÁDY
a spojenci

Sneh napadol skoro.

Aj na terrasenské podnebie sa prvá jesenná fujavica prihnala oveľa skôr ako obvykle.

Aedion Ashryver si nebol celkom istý, či je to požehnanie, ale ak to udrží armádu z Morathu aspoň o chvíľu dlhšie mimo ich prahu, padne na kolená a bude ďakovať bohom. A to napriek tomu, že presne tí istí bohovia ohrozovali všetko, čo miloval. Ak sa teda bytosti z iného sveta dajú pokladať za bohov.

Aedion však vedel, že má naozaj dôležitejšie veci na rozmýšľanie.

Za tie dva týždne, čo bol znovu so Skazou, nevidel ani stopy po Erawanových jednotkách, či už na zemi, alebo vo vzduchu. Sotva tri dni po jeho návrate začalo snežiť a hrubá vrstva snehu ešte spomalila už aj tak pomalý proces presunu jednotiek zo zhromaždenej armády do rozľahlého tábora Skazy v Theralise.

Lode sa plavili hore riekou Florine, rovno do Orynthu. Zástavy všetkých farieb plieskali vo sviežom vetre z Jeleňorožiek: kobaltové a zlaté Wendlynu, čierne a šarlátové Ansel z Trňobralu, trblietavé strieborné kráľovskej rodiny Whitethornovcov a ich početných bratrancov. Tichí zabijaci roztratení po celej flotile nemali žiadnu zástavu, ani ju nepotrebovali. Každý ich aj tak spoznal podľa svetlého oblečenia a krásnych, nebezpečných zbraní.

Lode sa čoskoro pridajú k zadnému voju, ktorý nechali v ústí Florine, a budú hliadkovať na pobreží od Ilium po Suriu, ale pešiaci – väčšinou pôvodom z jednotiek korunného princa Galana Ashryvera – pôjdu na front.

Na front zasypaný niekoľkými desiatkami centimetrov snehu. A čoskoro ho má napadnúť ešte viac.

Aedion, schovaný nad úzkym priesmykom v Jeleňorožkách za Allsbrookom, zazrel na olovenú oblohu.

Svetlé kožušiny mu splývali so sivou a s bielou skalnatých výčnelkov. Zlaté vlasy mal zakryté kapucňou. Aj kvôli teplu. Vďaka miernemu podnebiu Wendlynu len málo Galanových bojovníkov videlo niekedy sneh. Whitethornovci a ich menšie jednotky boli na tom sotva lepšie. A tak Aedion požiadal Kylliana, svojho najdôveryhodnejšieho generála, aby dohliadol na to, že budú oblečení tak teplo, ako sa len dá.

Boli ďaleko od domova, bojovali za kráľovnú, ktorú nepoznali a možno v ňu ani neverili. Mrazivý chlad im podkope morálku a vlny odporu sa zdvihnú rýchlejšie ako sa medzi týmito štítmí mení smer vetra.

Aedionov zrak zachytil nepatrný pohyb na druhej strane priesmyku, aj to len preto, že vedel, kam sa pozeráť.

Zamaskovala sa lepšie ako on. No Lysandra mala výhodu, pretože mala na sebe kabát určený do týchto hôr.

Nepovedal jej to. Ani len na ňu nepozrel, keď odchádzali na výzvednú akciu.

Aelin, zjavne, mala nejaké tajné poslanie v Eldryse a nechala u Galana a svojich nových spojencov odkaz s vysvetlením svojho zmiznutia. Vďaka tomu ich Lysandra mohla sprevádzať na tejto výprave.

Za tie dva mesiace, odkedy používali úskok, si nikto nevšimol, že kráľovná ohňa nemá v sebe ani iskru. Alebo že sa ona a kožomenkyňa nikdy nenachádzali na tom istom mieste. A nikto, ani Tichí zabití z Červenej púšte, ani Galan Ashryver alebo jednotky, ktoré Ansel z Trňobralu poslala ako predvoj hlavnej časti svojej armády, si nevšimol jemné náznaky, ktoré poukazovali na to, že to nie je *Aelin*. A nevšimli si ani značku na kráľovninom zápästí, ktorú Lysandra nemohla zmeniť bez ohľadu na kožu, ktorú nosila.

Dobre ju zakrývala rukavicami alebo dlhými rukávami. A ak sa niekedy mihol kúsok zjazvenej pokožky, mohlo to byť ľahko vysvetliteľné ako pretrvávajúca stopa po okovách.

Pridala si aj falošné jazvy, presne na miesta, kde ich mala aj *Aelin*. Spolu s jej smiechom a nezbedným úškrnom. Spolu s jej chvastavou chôdzou a nehybnosťou.

Aedion sa ledva prinútil na ňu pozrieť. Hovoriť s ňou. Robil tak len preto, aby všetci uverili tomu triku. A tak predstieral, že je stále jej verný bratranec, nebojácny veliteľ, ktorý ju a Terrasen povedie k víťazstvu, nech už je akokoľvek nepravdepodobné.

A tak hral svoju úlohu. Jednu z mnohých, ktoré musel počas života hrať.

V momente, keď Lysandra zmenila svoje vlasy zo zlatých na tmavé kučery, ashryverovské oči na smaragdové, prestal brať na vedomie jej existenciu. V niektoré dni mal pocit, že meno jeho kráľovnej a rodiačeho sa dvora v terrasenovskom uzli vytetovanom na jeho hrudi je ako vypálená značka. Najmä jej meno.

Zobral ju so sebou na výpravu, aby to zjednodušil. Aby to bolo bezpečnejšie. Riskoval aj iné životy okrem svojho, a aj keď mohol prenechať túto úlohu nejakej jednotke zo Skazy, potreboval akciu.

Trvalo im vyše mesiaca, kým sa spolu s novými spojencami preplavili z Eyllwe. Pri Riftholde sa vyhlili flotile z Morathu a posledné dva týždne sa plavili do vnútrozemia.

Nezažili takmer nijaké boje. Stretli iba zopár člnov s adarlanskými vojakmi, medzi ktorými neboli žiadni valgovia a s ktorými sa rýchlo porátali.

Aedion pochyboval, že by Erawan čakal do jari. Pochyboval, že jeho ticho by súviselo s počasím. Pred niekoľkými dňami to prebral so svojimi mužmi a s Darrowom i ostatnými lordmi. Erawan asi iba čakal na najtuhšiu zimu, keď bude pre terrasensku armádu najťažšie sa presúvať, keď Aedionovi vojaci budú oslabení mesiacmi v snehu a telá budú mať stuhnuté od chladu. Tomu nemohlo zabrániť ani kráľovo zlato, čo sa Aelin podarilo pre nich získať minulú jar.

Áno, dali sa kúpiť prikrývky, oblečenie a jedlo, ale ak zásobovacie cesty zasype sneh, aký úžitok z nich bude? Ani všetko zlato v Erilei nezastaví pomalý, vytrvalý odliv sily spôsobený mesiacmi strávenými v zimnom tábore vystavenému neľútostným terrasenským živlom.

Darrow a ostatní lordi neverili jeho tvrdeniu, že Erawan zaútočí uprostred zimy – a neverili ani Renovi, keď ho ako lord z Allsbrooku podporil. Erawan nie je blázon, hovorili. Napriek tomu, že má vzdušné légie bosoriek, ani valgovia-pešiaci by neprešli v trojmetrovej vrstve snehu. Rozhodli sa, že Erawan asi čaká do jari.

No Aedion odmietal riskovať. Takisto princ Galan, ktorý síce na stretnutí mlčal, ale neskôr Aediona vyhladal a vyjadril mu podporu. Museli udržiavať svoje jednotky v teple a syte, pokračovať v ich tréningu a byť pripravení okamžite vyraziť.

Táto výzvedná výprava by im mala pomôcť ich presvedčiť, ak by sa Renova informácia ukázala byť pravdivá.

Neďaleko neho zavrzgala tetiva luku, sotva počuteľne vo vetre. Hroty a drieky šípov boli natreté nabielo a boli takmer neviditeľné, keď so smrteľnou presnosťou mierili k ústiu priesmyku.

Aedion zachytil pohľad Rena Allsbrooka spomedzi skál, kde sa mladý lord skrýval s lukom nachystaným na výstrel. Na sebe mal taký istý bielosivý kožuch ako Aedion a ústa mal zakryté svetlým šálom. Boli mu tak vidieť iba tmavé oči a náznak jazvy.

Aedion mu naznačil, aby čakal. Na kožomenkyňu na druhej strane priesmyku sa takmer nepozrel, ale odovzdal jej ten istý rozkaz.

Nech ich nepriatelia podídu bližšie.

Výzvanie snehu sa miešalo s ťažkými nádychmi.

Práve včas.

Aedion nasadil šíp do luku a ešte viac sa prikrčil.

Bolo ich šesť, presne ako hovoril Renov vyzvedač, keď pred piatimi dňami bez dychu vbehol do Aedionovho stanu.

Nesnažili sa maskovať v snehu a skalách. Ich tmavé kožušiny, otrhané a zvláštne, mohli byť rovnako dobre majákom v oslepujúcej bielej Jeleňorožiek. Ale ich pach, ktorý k nemu privial prudký vietor, povedal Aedionovi dosť.

Valgovia. Na žiadnom ani náznak obojku, ani náznak prsteňa schovaného pod hrubými rukavicami. Zjavne aj háveď posadnutá démonmi mohla trpieť chladom. Alebo aspoň ich smrteľní hostitelia.

Nepriatelia sa dostali hlbšie do priesmyku. Ren nehybne držal šíp.

Jedného nechajte nažive, rozkázal Aedion, predtým ako zaujali pozície.

Mali šťastie, že nepriatelia si vybrali práve tento priesmyk, napoly zabudnutý zadný vchod do nížin Terrasenu. Priesmyk bol taký úzky, že cezeň mohli prejsť popri sebe iba dva kone, a preto ho nepoužívali ani útočiace armády, ani obchodníci dúfajúci, že na druhej strane Jeleňorožiek predajú svoj tovar.

Aedion nemal ani potuchy, čo tam žilo, kto sa odvážil bývať mimo všetkých uznaných hraníc. A nevedel ani, prečo sa tí vojaci odvážili tak hlboko do hôr.

Čoskoro to zistí.

Skupinka démonov už bola pod nimi a Aedion aj Ren sa pohli, aby lepšie namierili.

Priamy zásah zhora do lebky. Trafil bezchybne.

Aedionovo prikývnutie bolo jediným signálom, že aj jeho šíp už vyletí.

Z čiernej krvi na snehu sa ešte stále parilo, keď sa boj skončil.

Celé to trvalo iba niekoľko minút. Len niekoľko po tom, ako Renove a Aedionove šípy zasiahli svoje ciele a Lysandra skočila na zvyšných troch. A strhla svaly z lýtka šiestemu a jedinému preživšiemu členovi skupiny.

Démon stonal, keď k nemu Aedion podišiel. Sneh pri mužových nohách bol čierny, nohy mal na franforce. Ako zástava roztrhaná vo vetre.

Lysandra mu sedela pri hlave, papuľu mala ebenovočiernu a zelené oči upreté na mužovu bledú tvár. Na mohutných labách jej svietili pazúry ostré ako ihly.

Za nimi Ren kontroloval, či ešte niekto prežil. Jeho meč sa dvíhal a klesal, odtínal im hlavy, skôr ako na mraze stuhnú tak, že už sa nebudú dať preseknúť.

„Zradcovská špina,“ démon precedil cez zuby k Aedionovi a úzka tvár sa mu skrivila nenávisťou. Jeho smrad sa Aedionovi pchal do nozdier a pokrýval mu zmysly ako olej.

Aedion vytiahol nôž – dlhú, hrozivú dýku, ktorú mu dal Rowan Whithorn – a vážne sa usmial. „Ak budeš rozumný, pôjde to rýchlo.“

Valgský vojak mu naplul na snehom pokryté čizmy.

Zámok Allsbrook už päťsto rokov stojí s Jeleňorožkami za chrbtom a Dubovým pralesom pod sebou.

Ako sa tak Aedion prechádzal pred jedným z mnohých nadroz-
merných kozubov, v ktorom plápolal oheň, na sivých kameňoch videl stopy každej krutej zimy. Cítil na nich aj ťarchu rušnej histórie – roky chrabrosti a služby, keď tie haly boli plné spevu a bojovníkov, a dlhé roky súženia, ktoré nasledovali potom.

Ren sedel v ošúchanom kresle so strapcami na jednej strane kozuba a s lakťami opretými o stehná hľadel do ohňa. Včera sa vrátili neskoro v noci a dokonca aj Aedion bol príliš unavený z dlhého pochodu za sneženým Dubovým pralesom, aby si nechal poukazovať zámok. A po poludňajších udalostiach pochyboval, že v sebe nájdu dosť síl, aby si ho dnes prezreli.

Kedysi okázalá sieň bola mimo dosahu ohňa tichá a tmavá a nad nimi sa v prievane z vysokých okien na jednej strane komnaty hojdali a vlnili vyblednuté tapisérie a erby vlajkonosičov allsbrookovskej rodiny. Medzi trámami hniezdilo niekoľko druhov vtákov, ktoré sa schovávali pred smrteľným chladom za starobylými múrmi zámku.

A medzi nimi zelenooký sokol načúvajúcí každému slovu.

„Ak Erawan hľadá cestu do Terrasenu,“ povedal napokon Ren, „prechod cez hory by bol bláznovstvo.“ Zamračil sa na podnosy z jedla, ktoré pred pár minútami hltavo dojedli. Poriadny baraní guláš a dusená zelenina. Väčšina bola bez chuti, ale aspoň to bolo teplé. „Krajina tam vonku neodpúšťa. Stratí množstvo vojakov len kvôli živlom.“

„Erawan nič nerobí bez príčiny,“ oponoval mu Aedion. „Najľahšia prístupová cesta do Terrasenu by bola cez farmy na severe. Všetci by čakali, že si vyberie tú trasu. Alebo že zaútočí od pobrežia.“

„Alebo oboje – po zemi aj od mora.“